

DE LA

Real Academia de Buenas Letras

— DE BARCELONA —

— 3 —

ABRIL Á JUNIO DE 1903

— 3 —

A LA R. ACADEMIA DE BONES LLETRES

RECORT Y AGRAHIMENT (1)

Vint anys ja he vist florir la primavera
 En la beneyta terra catalana
 Des que vareu honrar ma veu primera
 Rebentla com á amiga y á germana.
 ¡Senyalada mercé que m' enaltia
 Donantme nou alberch: la patria vostra!
 Novells germans: sos fills de poesia,
 Y un cel hon sempre lo bon Deu se mostra.
 Caygut dintre l' abís de la orfanesa
 Ell m' allargá les mans y me 'n va traure,
 Y el paradís m' obrí de la grandesa
 D' aquesta terra hon tant se va complaure.
 ¡Oh terra del Senyor maravellosa,
 Regada ab sanch de martres, y elegida
 Per casa de la Verge gloriosa,
 Patria de Fe y Amor, patria de vida!
 Dexa 'm que per tes valls y tes altures
 L' ayre sant de t' atmósfera respiri,
 L' ayre que torna en celestials dolçures
 Les dolors de la mort y del martiri.
 L' ayre que 'l Comte Guifré respirava,
 Y á renovar la faç del mon exía
 De la Creu del Calvari, y s' escampava
 Y á tots los pobles de justícia omplía.

(1) Poesia llegida per son autor en la sentada celebrada per aquesta R. Academia, lo 23 de Febrer de 1882, al fer vint anys de sa elecció d' académich numerari.

Patria dels Berenguers y el Rey En Jaume,
 Patria d' augusta unió entre 'l Rey y el poble,
 ¡Qu' hermosa es en tes mans aquesta pauma
 De tes altes conquestes la mes noble!

Símbol de germandat y fortalesa,
 Temor y amor de Deu te l' oferiren,
 Avant, oh Catalunya, en la alta empresa,
 Que per ella los cels te benehiren.

Y te benehirán, perquè ta gloria
 Sols en la gloria del Senyor s' afiança:
 Gloria que va á la mort, es transitoria,
 Sens fe ni caritat, no hi ha esperança.

La paraula de Deu dona la vida
 Que viu l' Eternitat. Tes Corts per ella
 Pe 'l bé 't donaren llibertat cumplida,
 La nova es crim y mort: cerca la vella.

La que naix de l' amor á ne 'l prohisme,
 Única font de pau y de riquesa
 Que 'n lo desert del mon obri l' Altisme,
 Abundós manantial de ta grandesa.

Les aygues du de la divina ciencia
 Hon l' arbre arrela de la ciencia humana,
 Que no diu sos secrets la Providencia
 A qui per Fe y Amor no los demana.

D' ella brollá la eterna poesia
 Del *Amich y l' Amat*; la que inspirava
 A Ausies March, quan pres de sa follia
 La mort son *cant espiritual* dictava.

Dels genis de la terra la corona
 En aquest mon no está may acabada,
 Fins que 'l Senyor de cels y terra 'ls dona
 La Creu per sant engast sobreposada.

Donchs grans mercés, companys y amichs, pe 'l día
 En que 'm dexareu respirar eix ayre
 De benaventurada poesia,
 Hon de tota bellesa 's sent la flayre.

A restaurar los Jochs Florals sols ella,
 La flayre catalana, vos va moure,
 Que be pot nostra llengua forta y bella
 Ab Patria, Fe y Amor anar á lloure!

Y ja hi va per *La Atlántida*, que porta
 Nostre esperit á tot lo mon; y exemple
 De que la Patria de la Fe no es morta
 Son los *Idilis*, dignes de son temple.

En tots sos cims la Patria catalana

Altars té per la Verge, sa Regina,
Quan la oració no hi puig, humil y ufana,
Sols serà Catalunya una ruina.

MIQUEL VICTORIÀ AMER.

INFORMACIÓ ⁽¹⁾

«EMANUELE THÉRESE» PER LA INFANTA PAZ

Sots una sencilla y elegant enquadernació blava, hont en lletres d' or se llegeix *Emanuèle Thérèse* (escut heràldich de Baviera) *Paz*, està lo curiós llibre, (2) que, esta R. Acadèmia m' ha confiat la comanda de donarne compte.

Semblant propòsit, pot esdevenir sovint espinós; més no pas en la intimitat de nostres sessions literaries, lluny d' aquella superfluitat del llenguatge de les corts reials, que, com fa constar atinadament la ilustre Infanta en les planes de la obra de referencia, exigeix se trobi sempre á les princeses admirables. Postposant, donchs, tota adulació, procehiré á una breu síntesis del treball, segons ho requer la present Acadèmia y la comanda que m' ha fet.

La causa de publicar esta biografia, vé exposada en tres breus apartats, dels que res ne volém treure, puix transparenten un sentiment sobremanera bontados y dreturer:

«Entre les diferents imatges pintades, que jó trovi al castell de Nymfemburg en ocasió de mon maridatge (parla la Infanta) hi havia la d' una religiosa, bastant mal pintat al oli, que jo penjí sense ferhi compte, en un recó de la meua habitació, á fi de situar en lloch més prominent algunes miniatures de major merit artístich. Un bell jorn, passats alguns anys, jo prenguí novament la imatge de la religiosa en mes mans y donantli volta llegí en lo revers, gravada en lo coure, la inscripció següent:

«Veritable imatge de la Serenissima Princesa de Baviera, etc. Sor Manuela Teresa del Cor de Jesús, etc. Clarisa á S. Jaume á l' Anger, quan ella havia complert l' estat de 32 anys de son temps natural. Ha-

(1) Llegida en la sessada del 30 de Maig de 1903 y publicada per acord de la Royal Acadèmia de Bones Lletres.

(2) *Emanuèle Thérèse* de l'Ordre de sainte Claire, | Fille de l'Electeur Max Emanuel de Bavière | (1698-1750) | Son histoire principalement d'après des lettres et | documents inédits racontée pour la première fois par | La Princesse Louis Ferdinand de Bavière.